

U Slovanů je dobrota chápána jako slabost.

Na co z druhé světové války nezapomenout?

- CZ24 News | 9. května 2020

Pavel Gavlas píše o tom, na jaké historické fakty bychom neměli zapomínat v souvislosti s druhou světovou válkou.

V letošním roce si svět připomíná 75. výročí ukončení nejstrašnější, nejkrvavější a nejničivější války, kterou lidstvo zatím poznalo. Válku, jejímž cílem bylo ovládnout svět, likvidovat „méněcenné“ lidské rasy ve jménu árijských „nadlidí“ a jejich „životního prostoru“. Válku, po jejímž skončení víme, jak vypadá holocaust a vyhlazovací koncentrační tábory, i co znamená totální válka.

Připomínat si tyto strašné události je zvláště nutné dnes, kdy účastníci této války i její pamětníci postupně umírají, a nová evropská generace zažívá dlouhodobé období svobody, míru, demokracie a rozvoje. Historie je to poslední, co ji tento pocit svobody narušuje (kromě současné epidemie Covid- 19). K výročím se totiž stavíme různě. Čím jsou tyto události starší, tím více se mění obsah toho, čím je naplňujeme. Chorvatský filosof Boris Buden řekl v posledním rozhovoru k výročí sametové revoluce: „...Způsob, jakým se stavíme k minulosti, se nicméně změnil. Francouzský historik Pierre Nora by řekl, že jsme přešli od historie k paměti. Před rokem 1990 pro nás byla způsobem, jak se vyrovnávat s minulostí, historie. **Pak ale došlo k zásadní proměně a teď upřednostňujeme paměť...** Hlavním problémem takto pojatých výročí přitom je, že nedokážou oživit příslušnou historickou zkušenost, historický čas...”

Tato citace se týkala pouze třicet let starých událostí, článek byl k sametové revoluci roku 1989. Jak to bude vypadat, když budeme hovořit o událostech starých sedmdesát pět, či osmdesát pět let. Přestaneme-li respektovat historická fakta, přestane historie plnit svoji nezastupitelnou funkci – umožnit lidem neopakovat stejné chyby. Pokud se začneme řídit tím, co si pamatujeme, dostáváme se, nebo se můžeme dostat, ke zcela překrouceným faktům a popisu událostí. Jinak si pamatuje válku vítěz a jinak poražený. Zapojíme-li do interpretace historických událostí mediální scénu, a jinak to dnes ani nejde, mohou si ti, co událost nezažili, „pamatovat“ jen to, co slyší a vidí ve sdělovacích prostředcích a v internetovém prostředí. Tedy mohou si „pamatovat“ i to co se nestalo. Nebo co se stalo úplně jinak. Například, že druhou světovou válku rozpoutaly společně SSSR a Německo, což má dokládat pakt Molotov – Ribentrop, ovšem vytržený z kontextu dějinných událostí.

Na takovouto interpretaci mají zásadní vliv momentální vztahy mezi státy, celková etapa vývoje ekonomiky, politiky a ostatních oblastí, tedy „mezinárodní klima“, které je dnes ve stadiu téměř doby ledové, nastupující nové studené války. To je také důvodem, proč bývalí spojenci v protihitlerovské koalici – USA a Velká Británie, mohou dnes takové názory šířit. (např.: odpověď velvyslankyně USA na vystoupení prezidenta Vladimira Putina k „Usnesení o významu evropské paměti pro budoucnost Evropy“, schváleného EP dne 19.9.2019: „Milý prezidente Putine, to Hitler a Stalin se domluvili, aby rozpoutali II. světovou válku. To je fakt. Polsko bylo pouze obětí tohoto hrozného konfliktu.“ Tomu, že američtí představitelé nejsou nijak zvlášť kovaní v historii, jsme si už zvykli, nicméně velvyslankyně je představitel a reprezentant svého státu!)

Zdá se, že u příležitosti oslav, připomenutí, výročí konce druhé světové války v Evropě, kvůli koronavirové pandemii odloženého až na výročí úplného konce války v září, bude vhodné připomenout si některé skutečnosti a čísla.

První jsou ztráty na životech lidí. Ve druhé světové válce zahynulo přibližně **šedesát dva a půl**

milionu lidí (více civilistů, než vojáků), zatím co v první Velké válce asi 15 milionů osob. Jsou to ztráty, které nelze nahradit. Je skutečností, že nejvíce padlých a zemřelých bylo v SSSR, a že snad neexistuje žádná rodina v Rusku, která by ve válce někoho neztratila.

ZTRÁTY ZA 2. SVĚTOVÉ VÁLKY (v milionech)

CELKOVĚ

počet válčících		Ztráty				
zemí	osob (obyvatel)	padlých vojáků	padlých civilistů	zabitých v holocaustu	celkem	% populace

VYBRANÉ STÁTY

SSSR	168,5	8,700	13,500	1,000	23,200	13,77
Německo	69,3	5,500	1,840	0,160	7,500	10,82
Polsko	34,8	0,700	1,900	3,000	5,600	16,70
Francie	41,7	0,212	0,267	0,083	0,562	1,35
Itálie	43,8	0,306	0,145	0,008	0,459	1,05
UK	47,8	0,383	0,067	n	0,450	0,94
USA	132,0	0,407	0,012	n	0,419	0,32
ČSR	10,4	0,025	0,063	0,277	0,365	3,51
Čína	530,0	3,000	7,000	n	10,000	1,89
Japonsko	72,0	2,000	0,600	n	2,600	3,61
51 států válčících	1971,5	22,757	34,027	5,754	62,537	3,17

Dále bychom si měli pamatovat, že druhá světová válka začala 7. července 1937 napadením Číny Japonskem a skončila 2. září 1949 podpisem bezpodmínečné kapitulace císařským Japonskem. Trvala tedy 98 měsíců, což je více než osm let – ta první „jen“ čtyři. Válka v Evropě, která začala napadením Polska Německem 1. září 1939, trvala 68 měsíců. Velká vlastenecká válka., která začala 22. června 1941 napadením SSSR, trvala 50 měsíců. Boje na druhé frontě, ve Francii, po vylodění vojsk USA a Velké Británie na pobřeží Normandie dne 6. června.1944, trvaly do 8. května 1945, tedy 10 měsíců. Je ovšem spravedlivé říct, že Britové a Američani bojovali od léta 1940 s Němci a Italy v Africe a od léta 1943, poté, co porazili Němce a Italy v Tunisu, v Itálii, kterou začali osvobozovat.

Nejintenzivněji a nejdéle bychom si ale měli pamatovat, jaké cíle měla válka rozpoutaná Německem. Domníváme se, že je velmi potřebné připomínat si z velké části realizované záměry nacistů ve druhé světové válce zvláště v dnešní době, kdy se projevují silné tendence falšovat a překrucovat dějiny, ospravedlňovat zvěrstva nacistů a jejich pomahačů bojem proti komunismu, tak jako se to děje např. na Ukrajině, v Pobaltí nebo dokonce v pražských Řeporyjích či Dejvicích. Těch pomahačů nacistů bylo opravdu hodně. Jen tzv. negermánské východní státy, od Pobaltí přes Ukrajinu až po Chorvatsko, postavily pro boj proti SSSR čtrnáct divizí SS. Desítky milionů mrtvých, které si válka vyžádala si dnešní dehonestaci rozhodně nezaslouží.

Nejlépe, protože stručně a bez obalu, to vyjádřil SS-Obergruppenführer a generál policie, šéf Hlavního úřadu říšské bezpečnosti Reynhard Heydrich ve svém prvním projevu před představiteli německé moci v protektorátu, u příležitosti nástupu do funkce zastupujícího říšského protektora, a to v sídle říšského protektora v Černínském paláci v Praze, 2. října roku 1941. Celý projev lze nalézt

v mnoha dokumentech, mj. v knize Z. Veselého: *Dějiny českého státu v dokumentech*. Zde pouze vybrané pasáže, (celý projev má 15,6 normostran):

Část první: U Slovanů je dobrota chápána jako slabost

Druhou skupinou (pozn.: první skupinou jsou germánské národy západní Evropy) jsou východní prostory, jež jsou zčásti osídleny Slovany, to jsou prostory, kde je třeba vědět, že dobrota bude chápána jen jako slabost, to jsou prostory, kde sám Slovan vůbec nechce, aby se s ním zacházelo jako s člověkem rovnoprávným, a je zvyklý, že pán si s ním nezačíná. To jsou teda prostory, které máme nyní na východě vést a udržet. Jsou to prostory, v nichž musí jednou vládnout německá horní vrstva, po dalším vojenském vývoji budou sahat až hluboko do Ruska, až daleko k Uralu; tyto prostory musí být naší surovinovou základnou, jejich obyvatelé se stanou pracovníky pro velké, i kulturní, úkoly, a mám-li to říci docela drasticky, musí nám sloužit jako otroci. Jsou to prostory, s nimiž budeme vlastně nakládat, jako když se obepíná nová země na pobřeží hrází, tím způsobem, že se tam na východě vybuduje ohromný val z branných rolníků, aby se toto území už jednou uzavřelo proti bouřlivému přívalu z Asie, pak bychom je rozdělili příčnými valy, tuto půdu bychom postupně pro sebe získávali tím, že na okraji vlastního Německa, jež je osídleno německou krví, se pomalu bude vysouvat vždy jeden německý val za druhým, abychom tak postupovali s německým osídlováním na východ prostřednictvím německých lidí, kteří jsou německé krve. Z tohoto hlediska je třeba vidět všechny úkoly na východě, které tam musíme splnit. První val, o protektorátním území budu mluvit až potom, tvoří na východě obě provincie Gdaňsk – západní Prusko a župa Warta, které spolu s východním Pruskem a slezskými částmi ještě asi před rokem byly vcelku plně osídleny téměř 8 miliony Poláků; to jsou prostory, které se nyní musí osídlovat zcela systematicky Němci, aby se polský živel kousek po kousku, krok za krokem vytlačil. Jsou to prostory, jež musí být jednou celé osídleny Němci. Pak stále dál na východ, k Baltu, jenž jednou bude muset být osídlen jen Němci, přičemž musíme uvážit, které pokrevní části Lotyšů, Estonců a Litevců jsou schopny regermanizace či germanizace. Rasově nejlepší živly jsou Estonci, na nichž jsou patrné švédské vlivy, pak přicházejí Lotyš a nejhorší jsou Litevci.

Dále se jedná o velkopolský prostor, jenž je nejbližší oblastí, která se musí zcela pozvolna osídlit Němci a z které se polský živel musí postupně zatlačit na východ. Pak přijde Ukrajina, jež má též žít především pod německým velením jako velká surovinová a vyživovací základna, když nejprve jistým přechodným řešením bude postupně vyloučena z velkoruského prostoru s tím, že se použije a využije jistých, v podvědomí ještě dřímajících, vlastních národních myšlenek, aniž dáme tomuto národu kulturní posilu či oporu, aniž bychom tam chtěli vypěstovat silnou inteligenci, aby tak nevznikla v pozdějších dobách nějaká opozice. Taková inteligence by se pod slabým vedením mohla po létech opět chtít odpoutat. Vcelku vzato platí tedy zde v prostorech na východě starý kolonizační princip, jenž však v protikladu k dřívější kolonizaci řádových rytířů a baltských baronů sleduje tu myšlenku, že jejími nositeli jsme my, naše krev, a že se na východě probouzí stará idea, idea řádových rytířů, jako stupeň k opanování prostoru, který nemůžeme úplně osídlit.

Část druhá, která navazuje na myšlenku, že Čechy a Morava jsou „citadelou Evropy“, jádrem německého prostoru

A nyní, když máte před sebou celkový obraz, musí vám být jasné, že se českomoravský prostor natrvalo nesmí nikdy ponechat v takovém stavu, který by vůbec umožňoval Čechům tvrdit, že to je jejich prostor. Zde jde pouze o jedno, a to, že si nejdříve připomeneme, co je životně důležité a přednostní, jaké má tento prostor historické základy, že se rozhodneme, co tu vlastně jednou uděláme. Z čeho vyrostl tento prostor. Odkud jsou lidé, kam patří atd.

Část třetí, závěrečná:

A nyní, pánové, několik myšlenek o konečném řešení, musí s sebou přinést toto:

Tento prostor (*Čechy a Morava, pozn. autora*) musí být jednou definitivně osídlen Němci. Tento prostor je srdcem říše a nemůže trpět, to ukazuje německý vývoj v historii, aby z tohoto prostoru přicházely znovu a znovu rány dýkou proti říši.

Nechci však říci o konečném poněmčení tohoto prostoru: pokusíme se tedy teď podle staré metody poněmčit českou verbež, nýbrž říkám docela strážlivě: začíná to věcmi, s nimi můžeme už dnes maskovaně začít. Abychom získali přehled o tom, kdo z lidí v tomto prostoru je schopen poněmčení, musím provést soupis v rasově národnostním smyslu. To tedy znamená, že musím získat nejrozličnějšími metodami, nejrozličnějšími oklikami příležitost, abych jednou ohodnotil veškeré obyvatelstvo z hlediska rasového a národnostního. Ať už pomocí rentgenu, prohlídkami ve škole, nebo tím, že rasově přezkoušíme mládež při zdánlivém uložení pracovní služby. Musím mít celkový obraz národa a pak mohu říci, tak a tak vypadá obyvatelstvo. Jsou to takovíto lidé: jedni jsou dobré rasy a dobře smýšlející, to je pak jednoduché, ty můžeme poněmčit. Potom máme ostatní, co stojí na opačném pólu: jsou to lidé špatné rasy a špatně smýšlející. Ty musíme dostat ven. Na východě je hodně místa. Uprostřed zůstává střední vrstva, kterou musím přesně vyzkoušet. V této vrstvě jsou dobře smýšlející lidé špatné rasy a špatně smýšlející lidé dobré rasy. U těch dobře smýšlejících špatné rasy se to asi musí udělat tak, že je nasadíme do práce někde v říši jinde a budeme se starat o to, aby už neměli děti, protože je nechceme v tomto prostoru dále rozvíjet. Ale nesmíme je odradit.

To vše je řečeno jen teoreticky. Pak zůstávají špatně smýšlející lidé dobré rasy. Ti jsou nejnebezpečnější, poněvadž je to rasově dobrá vůdcovská vrstva.

Musíme uvážit, co s nimi uděláme. U jedné části špatně smýšlejících lidí dobré rasy nezbude nic jiného, než se pokusit usídlit je v říši, v čistě německém prostředí, poněmčit je a převychovat jejich smýšlení nebo, když to nepůjde, postavit je nakonec ke zdi; poněvadž vystěhovat je nemohu, neboť by tam na východě vytvořili vedoucí vrstvu, která by se postavila proti nám.

Pamatujme si mnichovskou zradu spojenců vedoucí k válce, jejímž výsledkem mělo být naše přesídlení, zotročení a práce někde u Uralu, nebo v případě přílišné odbojnosti zlikvidování.